

lebo sa to zrejme netýka vyhražlivého chovania obžalovaného. Sú preto dané všetky objektívne znaky skutkovej podstaty zločinu násilia proti členovi úradu podľa § 2 odst. 2 zák. čl. XL:1914. Ponevác ani po stránke subjektívnej niet pochybnosti, že obžalovaný vedel, že r. pol. spr. V. je členom úradu formálne oprávneným k vybavovaniu agendy, o ktorú išlo, a je nerozhodné, že jeho postup považoval za vecne nesprávny, a ponevác jednanie obžalovaného nemohlo mať iný účel než prekážať v zamýšľanom opatrení člena úradu, je zrejmé, že jeho úmysel smeroval k naplneniu skutkovej podstaty cit. deliktu. V dôsledku toho najvyšší súd vyhovel zmätočnej sťažnosti verejného obžalobcu, podľa § 33 odst. 1 por. nov. zrušil sprostujúce rozsudky nižších súdov a vyniesol rozsudok zákonu vyhovujúci.

Čís. 5155.

Dovozem ve smyslu § 18 (3) zák. čís. 126/1923 sb. z. a n. je každá činnost, již se časopis (tiskopis), jehož rozšiřování bylo podle § 10 odst. 1, 2 cit. zák. zakázáno, dopravuje z ciziny přes hranice Československé republiky, bez ohledu na její rozsah; nejde tu o čin ohrožovací; stačí i přestoupení zákazu z nedbalosti (pachatel si takový časopis v cizině koupil nebo jej dostal a vědomě jej dovezl přes hranice).

(Rozh. ze dne 12. prosince 1934, Zm I 566/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 30. ledna 1934, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem podle § 18 odst. 3 zákona čís. 126/1933 sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

S hlediska zmatku čís. 9 a) § 281 tr. ř. vytýká stížnost, že rozsudek nesprávně právně posuzuje zákonný pojem dovozu (§ 18 odst. 3 zák. čís. 126/1933 sb. z. a n.) a že nejedná se, jak má za to rozsudek, o trestný čin z nedbalosti, nýbrž o čin ohrožovací, k němuž v subjektivním směru je zapotřebí úmyslu pachatele tiskopis proti zákazu do veřejnosti rozšiřovati nebo jinou osobu s jeho obsahem seznámiti.

Pojem zákazu »dovozu« nelze vykládati tak, jak činí stížnost. Podle poslední věty odstavce 2. § 3 zákona z 13. března 1919, čís. 139 sb. z. a n. (v doslovu zákona ze dne 20. prosince 1921, čís. 500 sb. z. a n.) je pro právní ustanovení uveřejněné ve Sbírce zákonů a nařízení původním jen znění české nebo slovenské. Odstavec 3 § 18 zákona čís. 126/1933 sb. z. a n. prohlašuje za přečín přestoupení zákazu dovozu, dopravy nebo rozšiřování cizozemského tiskopisu a v závorce poukazuje na ustanovení § 10 téhož zákona, který v odstavci 3. ustanovuje, že tiskopis, jehož rozšiřování bylo podle odst. 1 nebo 2 téhož paragrafu

zakázáno, nesmí býti do Československé republiky vůbec dovážen ani tu jakýmkoliv způsobem dopravován.

Z porovnání těchto navzájem se vázajících ustanovení zákona vyplývá, že pojem »dovozu« nelze vykládati tak, jak činí zmateční stížnost (aby dovezené dostalo se k vědomosti širšího kruhu osob, dovezené zboží bylo uvedeno na trh a pod.), nýbrž že jedině lze jej vykládati tak, že každý dovoz tiskopisu stíženého zákazem podle § 10 cit. zák. tvoří již překročení zákazu bez ohledu na to, zda byl dovezen jeden či více výtisků, zda dovoz stal se jedenkrát, či vícekrát, zda byl určen jen pro vlastní potřebu osoby tiskopis dovezší, či též pro osoby jiné, aby se jim dostal k vědomosti.

Nutno si též uvědomiti, že slova § 10 odst. 3 cit. zák. »nesmí býti vůbec dovážen« nejsou slovesným tvarem iterativním, nýbrž nedokonavým, jakých jazyk český vyžaduje k vyjádření zákazu (srov. Gebauer, Mluvnice jazyka českého, 2. vydání § 520 str. 379), a že v daném případě zákon výrazem »dovoz« chce právě zachytiti každou činnost, již se časopis (tiskopis), jehož rozšiřování bylo podle odst. 1 a 2 § 10 cit. zák. zakázáno, dopravuje z ciziny přes hranice republiky Československé, bez ohledu na její rozsah.

V druhém směru přehlíží stížnost, že ustanovením § 18 odst. 3 cit. zák. je prohlášeno za trestno přestoupení zákazu. Přichází zde tedy v úvahu ustanovení § 238 tr. zák., dle něhož již čin, jenž byl proti záporovědi vykonán, je přečinem nebo přestupkem, pokud jej zákon za takový prohlašuje, »ač při tom nebylo ani zlého úmyslu, aniž z toho povstala škoda nebo ublížení«. Tím je řečeno, že k tomu, aby trestný čin byl vinníku přičítán za přečin nebo přestupek, stačí nedbalost a tato nedbalost je tu i, neznal-li vinník nebo neseznámil-li se s předpisem v úvahu přicházejícím, ať všeobecným nebo zvláštním (Altmann str. 682). Trestné činy, jež záležejí v pouhém přestoupení zákazu, nevyžadují ani výsledku. Nelze tedy přisvědčiti stěžovateli, pokud míní, že jde o trestný čin ohrožovací, jenž by žádal, aby podle představy neb úmyslu pachatele byl čin způsobilým v určitém případě přivoditi nebezpečí určitého porušení zákona. Právem tudíž rozsudek jednání stěžovatelovo posoudil za uvedený přečin, spáchaný byť jen z nedbalosti, když podle vlastního doznání obžalovaného není pochybnosti o tom, že si obžalovaný zmíněný časopis v Německu koupil, po případě jej od své tety dostal a že tudíž jej vědomě přes hranice dovezl. Nejde tedy v souzeném případě o stav bezděčný, při němž by si pachatel, překročuje hranice, nebyl ani vědom toho, že časopis u sebe má.

Čís. 5156.

V případech § 35 (1) zák. čl. XIV:1914 je trestná odpovědnost' zodpovědného redaktora v každém stupni bezpodmienečná a jednotná, bez ohľadu na nedbalosť.

(Rozh. zo dňa 13. decembra 1934, Zm III 16/34.)